

Klaassen's gezonde polychrome fantasie op het wapen van Zuid-Holland of Charles Eyck's doorwerkt en geacheveerd intarsia tafelblad.

In hoeverre deze lichtkroon begrepen moet worden als symboliek voor de nog onvervulde verlangens en droomen van den architect, kan hier buiten beschouwing blijven. Men zou de zaal ook zonder deze toevoeging luisterrijk kunnen noemen, niet in den opdringerigen, maar in den beschaafden zin. Er is een zekere danslustigheid in de metalen stoelen, hun deftige roode ruggen ten spijt, in de uitwaaierende hoeken van het door De Cneudt geknoopte beige vloerkleed, in de gebogen raamroeden, in het polychrome wapen en in nog andere details, maar de beweeglijkheid van deze accenten blijft stipt gevat in een heldere, overzichtelijke, beheerschte ruimtewerking. Van de volgzzaamheid van een vermoeid historisch heimwee zie ik geen spoor, en wat de danslustigheid betreft, ik zou deze eer feller en bloedrijker dan gematigder wenschen.